

השבעתי אתכם וכו' תגידו לו שחולת אהבה אני, פי' בזהר שהשכינה נמצאת בעולם המעשה ומבקשת מהנשמה שכאשר עולה לעולם העליון תמצא את הקב"ה ותאמר לו שהיא מתגעגעת אליו, דהיינו השכינה זה חלק מהבורא שנמצא כאן וירד כדי לקשר את הנשמות, שהם חלק אלוך ממעל, אליו יתברך.

וענין חולת אהבה מבואר על פי הזהר מאן דאית ביה יראה לית ביה חוסר, והרי יש חוסר שהוא מורגש ביותר, אלא שמדובר כאן ביראה מפני התנתקות, ביאור הדבר שיש יראה שמתחבאים מחמתה וכשנגמר היראה חוזר תיכף, ונמצא שכל היראה לא הביאה לכלום, אבל יש יראה שהיא שמירה על האהבה, שהרי את המחובר אליו אדם לא אוהב, וכי שייך לאהוב את היד שלי את הרגליים שלי, זה אני עצמי ומה שהוא עצמי לא שייך לאהוב, אלא שיש פחד שחלילה לא יהא נזק, שלא יתנתק היד או הרגל מהגוף, יראה כזאת אין בה שום חסרון, שהרי מקורה באהבה, ובכך יש שלימות של תרי גדפין אהבה ויראה לחבר ולקשר המעשים אל הבורא, וכיון שלא שייך לתפוס החכמה כמו שהיא לכן צמצם עצמו באותיות התורה ובמעשים, וע"י לימוד התורה ומעשים טובים מתחברים אליו יתברך.

ולכן נבראו הנפרדים, ונתלכשה השכינה בהמון מעשים וכל מיני הזדמניות ובכל מיני הכאבים שסובבים אותנו, ואין הם כדי להתנגד ליראה, אלא הם שכינה שנמצאת בהם שהיא חולת אהבה וחושקת להידבק בחי עולמים, וכל היראה והפחד הוא רק מהתנתקות, בכזו אהבה ויראה המעשים מתקשרים אל הבורא ואומרים לו את דבר השכינה, חולת אהבה אני יראה להתנתק ממך.

התעוררות בעקבות השיעור

אשר ברא בריות טובות.. להנות בהם בני אדם

הכאבים שיש לנו מסובבים כל הזמן ואין איך לימלט מהם, וכולנו תפילה רק לשטף מים רבים אליו לא יגיעו, שהכל יהא מתוך נחת ושמתה בכל העולמות, ועלינו להבין מהם הכאבים, ואיך לנהוג בזמן שטף מים רבים רח"ל. ולכן תחילה עלינו להבין את עצם המציאות של הנבראים, דהנה הוא אין סוף ברוך הוא לא שייך בו אהבה ולא יראה, שהרי לא שייך אהבת עצמו, או יראה מעצמו, ועלה ברצונו הפשוט לברוא נפרדים ממנו, שבהם שייך אהבה ויראה, ומה הם אהבה ויראה, אהבה הוא החשק להתקשר אליו יתברך, והיראה הוא הפחד מהתנתקות ממנו יתברך, וכאשר דבר זה הוא על דרך נכון, הרי שאין התנגדות לרצונו יתברך, ובכוח זה ממתקים את הכאבים.

אלא שיש עצת הייצר לבלבל את כוונת הבריאה, ויבואר ע"פ הבלבול שמצינו אצל המן הרשע, שכאשר סיפר על גדולתו שמשתחיים לו, לקח לעצמו שהוא עצמו סיבת ההצלחה, וכשהוסיף לספר על חיסרון בגדולה בגלל מרדכי היהודי, יעצו לו איך להגדיל גדולתו, ולבסוף כאשר סיפר על נפילתו אמרו לו נפול תיפול, ונתלה על עץ, הרי לנו סיפור דברים איך נראה מי שלוקח את ההצלחות כדי להתגאות ואת הכאבים כדי להתנגד.

ביאור הדברים, כאשר גזרה חכמתו יתברך להנהיג באהבה, מתלכשת השכינה במעשה הזה ורוצה שהאדם יבין שלא הוא בעל המעשה אלא הבורא יתברך הוא בעל המעשה והוא זה שנתן את האהבה, והוא נסיון קשה ביותר כי בדרך כלל האדם גונב לעצמו את ההצלחות, שהרי סוף כל סוף אני הוא זה שזכיתי, ולכך צריך הרבה התחכמות כמו להכיר את השפל שלו ואת החטאים שלו. כמו כן, והוא היותר מובחר להתקשר אליו, כאשר נגזר לפניו יתברך להנהיג ביראה ופחד, מתלכשת השכינה במעשה היראה ורוצה שיבין האדם שאין היראה כדי להתנגד ליראה, אלא לעורר פחד מהתנתקות ממנו יתברך, והוא נסיון קשה, כי בדרך כלל האדם חושק להעמיק מחשבות כמה נורא הכאב, וכמה שטף מים רבים הגיעו אליו.

והנמשך אחרי עצת הייצר, ותיכף כשבאים ההצלחות והכאבים חושב מחשבות לי אהבה ולי יראה וממני הכל נעשה, מתעוררים בעיות קשות רחמנא ליצלן ומתנתקים ממנו, ומחמת הניתוק נגרם סבל לעצמו לביתו ולסביבתו, אבל העובד את ד' נזהר מאד מלחשוב מחשבות כאלו, וחושב מחשבות רק של אהבה ויראה נכונות, שהם עצם סיבת מציאות הנבראים, וכאשר יש מחשבות כאלו בכל הצלחה קטנה וגדולה ובכל כאב מהפשוט ועד השוטף רח"ל, הם מחשבות שיש בהם תענוג לעצמו לביתו ולסביבתו, וזהו הנאה של 'חולת אהבה', של מקשר בין נפרד למאצילו, כנוסח הברכה שהאין סוף ברוך הוא 'ברא בריות טובות' נפרדים ממנו, 'להנות בהם בני אדם' ע"י מחשבות אהבה ויראה של קשר בל ינתק, ובכך נעשה המתקת הדינים בשורשם ונשפע רחמים על כל ישראל.